

פרשת כי תצא - TAAMEI HAMITZVOS

דברים כב: (ו) כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ אפרחים או ביצים והאם רבצת על האפרחים או על הביצים לא תקח האם על הבנים: (ז) שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים:

This week's parsha has more Mitzvos than any other parsha, a total of seventy three. These mitzvos cover a vast gamut of human life - marriage, property, damages, war... It is perhaps for this reason that many commentators choose this Parsha to focus on the purpose of Mitzvos¹.

A Mitzvah is a precision tool designed by G-d to create a spiritual resonance between our body and soul². Mitzvos are intrinsically spiritually purifying events³. Almost all Mitzvos involve a physical aspect of ourselves, for they are the most powerful way in which the Neshama can gain access to the world through our body. For this reason Mitzvos are compared with the parts of the body - the 248 positive mitzvos with our limbs and the 365 negative mitzvos with our sinews⁴. These 613 parts of the body are but clothes for their 613 inner spiritual essences. The physical mitzvos empower and energize man's entire physical and spiritual reality⁵! In fact, the whole world is in the form of Taryag parts, and then further sub-divided⁶. There are Taryag Mitzvos because there are Taryag parts to man - the Mitzvos are in exact parallel with the body of man in a very exact way so that each one of his parts can be elevated by one of the Mitzvos. So too, the soul of man is divide into 613 parts. Man was the goal of creation – Taryag Mitzvos was created to parallel man. In fact, all of creation parallels the 613 parts of man in a system that extends to the highest of spiritual realms⁷. The world outside of man, is also a man-structure, in that sense. Man without his Mitzvos is but a shadow of a human being, out of touch with himself, and disharmonious with the universe at large⁸.

And it is not just himself that he purifies thereby. The greatness of Man-Israel⁹ is that

¹ אור גדליהו, עמ' קצח: בפרשה זו יש הרבה מצוות, ולכן מאריך כאן המדרש ביסוד ובמהות של המצוות בכלל ובפרט.

² מהר"ל, שם: כי הנפש ... צריך להוציא אותה מן הטבע... וזהו על ידי המצוות אשר הוא מעשה המצוות הוא לפי השכל אשר מסודר לאדם, ועל ידי שהוא עושה המצוה שהוא סדר שכלי יש לאדם דביקות בשכלי ויוצא מן הטבע

³ תפארת ישראל פ"ז קטע המתחיל אמנם: המצוות בעצמם מצרפים נפש האדם

⁴ אמנם בסוף מכות (דף כג): מביא רב דרשת רב סימלאי שהמצוות לא תעשה הם כנגד ימות החמה, אמנם בזוהר (פרשת וישלח דף קע ע"ב) ורב חיים ויטל (שערי קדושה ח"א שער א) שהמל"ת הם כנגד הגידים של האדם. (וכן משמע מאר"י ז"ל (שער הגלגולים הקדמה יא)

⁵ רמח"ל, ספר קנאת ד' צבאות (עמ' עח בספר גנוי רמח"ל): ותדע שחלקי האדם הם רבים, אבל הם מתחלקים לתרי"ג אברים וגידים, שכל אחד מתחלק לפרטים רבים. וכן המצוות הם תרי"ג, ולהם תנאים רבים. אך הקב"ה שהכין בריאתו והנהגתה בחילוק הזה של תרי"ג, רצה להיות לתיקון העבודה:

וכן בהרב חיים ויטל (שערי קדושה ח"א שער א)

⁶ רמח"ל, דעת תבונות חלק ב ס"ז (ריש עמ' כד): [תרי"ג מצוות מושרשות בתרי"ג החלקים בספירות].

⁷ רמח"ל, כללי פתחי חכמה ודעת (כלל שלישי סוף ד"ת עמ' רצה): וכללות המאורות הפרטים הם תרי"ג ראשונים, ובהם עצמם פרטים אחרים.

⁸ דעת תבונות ח"ב ס"טז (עמ' כח): ובאמת האדם בלי המצוות איננו בריאה שלימה, כי חסר ממנו חלק הראוי להיות במציאותו ממש ... ובעשות אדם כל המצוות – מקבל כל הקשר הזה

⁹ Rav Hirsch's word.

he is capable not only of growing spiritually, but of taking the physical world with him¹. He is able to use the physical world not only as a tool for his own growth, but as a result, he actually turns the world he is using into something more holy.

A Mitzvah produces holiness and that benefits us not only in the World to Come but also in the here and now in two ways: 1) The fact we are engaged in the mitzvah provides us with intrinsic holiness and purification and 2) there is also the spiritual benefit that comes from the effort one went through in order to fulfill the Mitzvah - לפום צערא אגרא². In the Messianic era, purification from the intrinsic holiness will be greater, but we will lack the reward of effort, for we will be totally energized to engage the Mitzvos³.

In our Parsha, the Mitzvah of Shiluach HaKen⁴ (sending away a mother bird before taking its chicks or eggs) raises classical issues in the reasons for Mitzvos. The Sages state:

He who says, "May His Mercy fall upon a bird's nest," should be silenced⁵.

It would seem to us that this mitzvah helps us get rid of cruelty and become merciful, as indeed the Rambam in the Guide to the Perplexed explains⁶. But why then do we silence the person who prays that G-d's mercy should come upon the *קן צפור*? The answer will give us a real insight into the purpose of the Mitzvos.

The person so praying presumes that the Mitzvah is coming for the benefit of the bird, and this is not what we mean when we say that the Mitzvah comes to arouse our mercy. For, if G-d wanted to be merciful to the mother bird, He should have prohibited us from taking the eggs to begin with⁷. Or, if G-d wanted us to take the eggs, He should have created mother birds that would embrace the idea. Moreover, one may catch the [kosher] mother bird later, shecht it and eat it, hardly the merciful end to this whole story!⁸ Rather, what is happening

¹ דרך ה': חלק שני - פרק ד' ס"ט: ואולם במעשיהם של ישראל תלה האדון ב"ה תקון כל הבריאה ועלוייה

make a further, overlapping distinction between *השגחה כללית* (through מלאכים and other intermediaries) which all have, and direct *השגחה פרטית* which only Jews have. This is because it is now the job of the Jews to resolve the primary historical tasks of mankind, but it simultaneously reflects the historical closeness of the Jews to G-d.

² פרקי אבות פרק ה משנה כג

³ רמב"ן (דברים ל ב): לא יהיה באדם חפץ אבל יעשה בטבעו מעשה הראוי, ולפיכך אין בהם לא זכות ולא חובה, כי הזכות והחובה תלוי בחפץ

See also the Rambam at the end of Hilchos Makos who writes that someone who fulfills just one mitzvah with kavanah gets Olam Habah. How is that possible? The Rambam is referring to the "extra" kavanah that comes to a person in the Yamos HaMashiach which is a magnified parallel to the intrinsic benefit of performing a mitzvah in this world. So in fact, that quality of kavanah when performing one mitzvah that earns someone Olam Habah is only possible during the Yamos HaMashiach.

⁴ דברים כב (ו)

⁵ ברכות לג: משנה-האומר על קן צפור יגיעו רחמיך ... משתקין אותו

⁶ רמב"ם, מורה נבוכים, ג: מח (ומשוה את זה למצוות אותו ואת בנו) וכתב הרמב"ם שם שהמשנה בברכות היא אינה כהלכה ותמוה כי אין עוד דעה מוזכרת בתלמוד. וגם בהלכות תפילה במשנה תורה כתב בהמשנה אלא ששם כתב שאסור רק בזמן התפילה דווקא ואפשר לומר בדוחק שהרמב"ם חשב שהמשנה סתמא איירי בכל מקרה ואילו ההלכה רק בזמן התפילה.

⁷ רמב"ן כב ו: שלא חס הא-ל על קן צפור ולא הגיעו רחמי על אותו ואת בנו, שאין רחמי מגיעין בבעלי הנפש הבהמית למנוע אותנו מלעשות בהם צרכנו, שאם כן היה אוסר השחיטה

⁸ ר"ן על הרי"ף, מסכת מגילה דף טז עמ' א: שאינו רחמים במקום הזה שהרי התיר הכתוב שחיתתן ואכילתן אלא גזירות

here is that G-d created the mother bird with a sensitivity to its eggs, and then commanded us to increase our own sensitivity in relating to that. The Mitzvah is coming for our benefit¹.

Another example is that of Shechita. If we are to say that shechita is really for the sake of the animal - as the most painless way of killing it - would not G-d have created the animal in such a way that it died without pain? Or, could G-d have not prohibited eating the animal, requiring us to use it in other ways. The question is, why did G-d created a pain-feeling creature and then tell us to minimize the pain even though we cannot get rid of it altogether? The answer to this is that the animal has pain for us – in order that we should feel its pain and respond to it with mercy². This develops our character traits³. It is to purify us⁴.

So, G-d did not give us the Mitzvah of Shiluach HaKen because He has mercy on the mother bird, but because He has decreed upon us something which will improve our attributes. In this particular case it is in order to arouse mercy in us and to prevent us from becoming heartless and cruel⁵. Once we have developed that level of sensitivity, we will transfer it to all new situations. A person who is truly merciful does not have to be instructed in every act of mercy. The Mitzvos preventing cruelty to animals come to activate the original trait, to permeate our personalities with this trait, and to have us apply it in every new situation⁶.

Let us now take a more difficult case, that of giving charity. Again, we say that giving charity is for ourselves and not for the poor person. If G-d really did not want the עני to be poor, He could have taken care of this Himself⁷. Can we then say that the poor person is there to serve us in the same way as the animal is there to serve us? G-d wanted the עני to be poor because He wanted us to have to work on ourselves in helping the עני solve his problem.

כלומר שאינן מטעם הזה של רחמים ואין אנו יודעין טעמן

¹ רמב"ן כב ו: , אבל טעם המניעה ללמד אותנו מדת הרחמנות ושלא נתאכזר כי האכזריות תתפשט בנפש האדם ... והנה המצות האלה בבהמה ובעוף אינן רחמנות עליהם, אלא גזירות בנו להדריכנו וללמד אותנו המדות הטובות

² בב"ר (מד א) וכי מה איכפת לו להקב"ה בין שוחט מן הצואר לשוחט מן העורף, הא לא נתנו המצות אלא לצרף בהם את הבריות שנאמר (משלי ל ה) כל אמרת אלוך צרופה:

³ רמב"ן דברים כב ו: שלא יתכן לומר בשחיטה שיהא בה תועלת וכבוד לבורא יתברך בצואר יותר מהעורף או הניחור, אלא לנו הם להדריכנו בנתיבות הרחמים גם בעת השחיטה והביאו ראייה אחרת, או מה איכפת לו בין אוכל טהורות והם המאכלים המותרים, לאוכל טמאות והם המאכלים האסורים, שאמרה בהם התורה (ויקרא יא כח) טמאים המה לכם, ורמז שהוא להיותנו נקיי הנפש חכמים משכילי האמת ואמרם אם חכמת חכמת לך, הזכירו כי המצות המעשיות כגון שחיטת הצואר ללמדנו המדות הטובות, והמצות הגדורות במינין לזקק את נפשותינו, כמו שאמרה תורה (שם כ כה) ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא, אייכ כלם לתועלתנו בלבד וזה כמו שאמר אליהו (איוב לה ו) אם חטאת מה תפעל בו ורבו פשעיך מה תעשה לו, ואמר (שם פסוק ז) או מה מידך יקח וזה דבר מוסכם בכל דברי רבותינו:

⁴ רמב"ן דברים כב ו (כי תצא – שילוח הקן): שאין התועלת במצות להקב"ה בעצמו יתעלה, אבל התועלת באדם עצמו למנוע ממנו נזק או אמונה רעה או מדה מגונה, או לזכור הנסים ונפלאות הבורא יתברך ולדעת את השם וזהו "לצרף בהן", שיהיו ככסף צרוף

⁵ רמב"ן - עיין בהארה שלפני הארה הקודמת.

⁶ וכעין זה כתב הרמב"ן ואתחנן (ו, יח) ועשית הישר והטוב - ולרבותינו בזה מדרש יפה, אמרו זו פשרה ולפנים משורת הדין, הכונה בזה, כי מתחילה אמר שתשמרו חוקותיו ועדתיו אשר צוך, ועתה יאמר גם כאשר לא צוך תן דעתך לעשות הטוב והישר כי הוא אוהב הטוב והישר. וזה ענין גדול, לפי שאי אפשר לזכור בתורה כל הנהגות האדם עם שכניו ורעיו, וכל משאו ומתנו, ותקוני הישוב והמדינות כולם. אבל אחרי שהזכיר מהם הרבה, כגון לא תלך רכיל, לא תקום ולא תטור, ולא תעמוד על דם רעך, לא תקלל חרש, מפני שיבה תקום, וכיוצא בהן, חזר לומר בדרך כלל שיעשה הטוב והישר בכל דבר עד שיכנס בזה הפשרה ולפנים משורת הדין, וכגון מה שהזכירו מדינת דבר מצרא, ואפילו מה שאמרו פרקו נאה ודבורו בנחת עם הבריות עד שיקרא בכל ענין תם וישר עכ"ל.

⁷ שאלה שאל טורנוסרופוס הרשע את ר"ע אם אלקיכם אוהב עניים הוא מפני מה אינו מפרנסם א"ל כדי שניצול אנו בהן מדינה של גיהנם

So G-d took the money meant for the poor person and put it in our hands to deliver to him¹. In that aspect, the poor person is there to serve us. (However, because he is also someone who has his own independent potential and purpose, G-d will ensure that his poverty is also the perfect challenge for his own development.) But the bottom line is that the charity we give is for our own benefit, and not to provide sustenance for the recipient, for G-d will take care of him no matter what.²

This, according to the Ramban³, is also the reason for many of the Kashrus laws. We are commanded not to eat birds of prey because they are cruel⁴. Eating them predisposes us to being cruel as well⁵. This is possibly why we do not eat carnivorous animals⁶.

Ibn Ezra gives this as the reason for the prohibition of cooking and eating meat and milk together⁷, i.e. that it is an act of cruelty to eat the calf in its mother's milk⁸. But both mother and calf are long dead when this happens! How is it then cruelty?

The Hebrew word to be cruel is אכזר (cruelty – אכזריות) This comes from the words, אך זר – to be only a stranger. The source of cruelty is the alienation that one has from that person or animal. It is the inability to relate to the pain of others. The Torah tells us that we must maintain our ability to identify with the shame of cooking a goat in its mother's milk together, for our own middos-training, not because of any objective reality. Kashrus is a training of character as well as of the soul!

Several commentators say that the prohibition of eating meat and milk is one of כלאים, of mixing species. G-d created a universe with a natural order of species and forces. Humans can never understand the delicate balance of the eco-system, and is not authorized to interfere with the system⁹ and the למינהו that is said in Bereishis on all species.¹ This

---

¹ טור יו"ד ס' רמז: ואל יעלה בלבו עצה לומר איך אחסר ממוני ליתנו לעניים כי יש לו לדעת שאין הממון שלו אלא פקדון לעשות בו רצון המפקיד וזה רצונו שיחלק לעניים ממנו וזהו החלק הטובה דיהיה לו ממנו

כי בעצם אתה מונע מלתת לו מה ששייך לו וכמו שכתב האור החיים בפרשת משפטים שאתה מחוייב ללוות לחברך כי חלקו נמצא אצלך שנאמר "אם כסף תלוה את העני עמך". וגם כאן כתוב "כי לא יהיה בך אביון" ופירש האור החיים שאתה גרמת בזה שהוא אביון כי חלקו נמצא אצלך.

² מהר"ל, גור אריה (ריש חקת): ומה שחייבה התורה לאדם ליתן צדקה ... לא יביט אל העני ונכא רוח שיהיה מצווה על נתנית הצדקה כדי שיהיה מתפרנס העני זה אינו שאין המצוה אלא ... לתועלת מקיים המצוה

(שיטת המהר"ל קצת שונה מהרמב"ן בזה וכמו שהמהר"ל מבאר בתפארת ישראל פ"ו עד פ"ח. אבל בנקודה זו, שהמצוות הם לצרף עושה המצוה, הם מסכימים)

³ ויקרא יא יג (פרשת שמייני)

⁴ רמב"ן שם: וסימן הגדול בעופות היא הדריסה שכל עוף הדורס לעולם טמא, כי התורה הרחקתה מפני שדמו מחומם לאכזריותו ושחור וגס

⁵ ומוליד המרירה שרובה שחרורת, ונותן אכזריות בלב

⁶ שם ועיין באברבנל שחולק על שיטת הרמב"ם

⁷ The prohibition of milk and meat is unique in that the Torah not only prohibits eating the mixture, but also prohibits cooking and deriving any benefit from meat that has been cooked with milk. For three times in the Torah it states:

לא תבשל גדי בחלב אמו (שמות כג יט, שמות לד כו, דברים יד כא) – מכילתא שמות כג יט. (ועיין עוד מקורות להלימוד הזה שם אבל העיקר כמו שכתבנו דסתם הגמ' מס קידושין נז עמ' ב כמו ר' ישמעאל)

⁸ אבן עזרא, שמות יט כב: אולי היה כי אכזריות לב הוא לבשל הגדי עם חלב אמו כדרך ושור או שה אותו ואת בנו לא תשחטו. שם לא תקח אם על בנים

⁹ כלי יקר שמות כג יט: ... וקרוב לשמוע שמצוה זו [של איסור בשר וחלב] היא מענין איסור כלאים וערבוב הכחות כי ... מן הדם מקורו כי הדם נעכר ונעשה חלב, ולפי זה מן דם הבהמה יצא בשר העובר והחלב כי משם יפרדו, ואין נכון לחזור ולערבם עיי

insensitivity to the exquisite structure of the world, of man presumptuously presuming to know more than G-d about His creation², is, like cruelty, an אך זר – an expression of alienation from the natural environment, made ever more relevant by contemporary urbanization³.

But the Torah cannot exhaust all the possibilities in every category. After we act out Mitzvos of being honest and kind, of not oppressing others verbally or financially, our character is developed in such a way that we are able to apply ourselves to all new cases⁴. (The caveat is that our minds must also be so developed by Torah-study that the combination of character-mind puts us in harmony with the thinking of the Torah - this is the concept of Daas Torah.)

The improvement of our Midos turns us into receptacles capable of receiving G-d's blessings, which is the whole purpose of creation to begin with⁵. But, that is the consequence, not the motivation. We do a Mitzvah purely because this is what G-d wants⁶. The result is a

---

בישול וכן ע"י אכילה ... וכאן סמכה למצות בכורים כי הפירות שנתבכרו ראשונה אין ראוי לערבם עם הפירות שנתבכרו אחר כך כי אם אותן שנתבכרו ראשונה תביא בית ה' אלקיך והמותר יהיה לך, וגו'

R. SR Hirsch (שמות כג יט): "As Basar B'chalav does not actually bring about any actual interference with the laws of nature as laid down by the Creator- it ranks with laws like the prohibition of plowing with an ox and a donkey together or with other prohibited mixtures, which are to remind Man in all the activities with which he masters, and uses for his own purposes, the forces of the organic world, which are laid at his feet- in agriculture, in labor, in his clothing and now here, in his food- to remind him in the manner and in the materials which he uses, of the Great Giver of the laws of nature..."

¹ Following this reasoning, Hirsch writes, "As a law of this nature, it immediately takes its place in the ranks of those laws of forbidden "mixtures" which are regarded as a forcible interference of the great "Law of Species"... This great law of למיניהו proclaimed at the creation of each living organism keeps every one of the tiniest and the greatest of the millions of organic creatures throughout the ages during which the world has existed and will exist, within the prescribed form and power and material of its species.

Maharal (first introduction to *Gevuros Hashem*) explains the prohibition of עריות in a similar way:

ופירוש סוד עריות סדר המציאות וחיבורם זה עם זה ועל זה בא סוד עריות שהשם ית' סדר בחכמה שזה אסור עם זאת...כפי הסדר שסדר ה' ית' הנמצאות בחכמה...ולכן נקראים העריות חוק... כי ה' ית' המציא הנמצאים ונתן להם חוק ולא יצאו מחוקם. ועי' שם שזה עיקר סוד של החינוך כאן.

² ספר החינוך מצוה פט: לפי שהוא בא כנגד חפץ השם שהוא חפץ בישובו ושיתנהג הכל בדרך הטבע שהטבע בתחילת הבריאה, וזה בא לשנות הכל.

³ Sefer HaChinuch (mitzvah 92) refers us to the commandment to execute a sorceress (Shmos 22:17, Mitzvah 62). There he expounds at length about the idea that Hashem created the world with a particular nature and "mixture" of the elements, and the sorcerer seeks to "mix" the world in new ways that are ultimately destructive to Man and are against the "Law of G-d". As with the sorcerer, so with modern man.

⁴ רמב"ן ואתחנן (ו, יח) ועשית הישר והטוב - ולרבותינו בזה מדרש יפה, אמרו זו פשרה ולפנים משורת הדין, הכוונה בזה, כי מתחילה אמר שתשמרו חוקותיו ועדתיו אשר צוה, ועתה יאמר גם כאשר לא צוה תן דעתך לעשות הטוב והישר כי הוא אוהב הטוב והישר. וזה ענין גדול, לפי שאי אפשר לזכור בתורה כל הנהגות האדם עם שכניו ורעיו, וכל משאו ומתנו, ותקוני הישוב והמדיניות כולם. אבל אחרי שהזכיר מהם הרבה, כגון לא תלך רכיל, לא תקום ולא תטור, ולא תעמוד על דם רעך, לא תקלל חרש, מפני שיבה תקום, וכיוצא בהן, חזר לומר בדרך כלל שיעשה הטוב והישר והישר בכל דבר עד שיכנס בזה הפשרה ולפנים משורת הדין, וכגון מה שהזכירו מדינא דבר מצרא, ואפילו מה שאמרו פרק נאה ודבורו נחת עם הבריות עד שיקרא בכל ענין תם וישר עכ"ל.

⁵ חינוך סו: שורש המצוה, דרצה הקל להיות בראוי מלומדים ומורגלים במדת החסד והרחמים, כי הוא מדה משובחת, ומתוך הכשר גופם במדות הטובות יהיו ראויים לקבלת הטובה, כמו שאמרנו שחלות הטוב והברכה לעולם על הטוב לא בהפכו. ובהיטיב השם יתברך לטובים יושלם חפצו שחפץ להטיב לעולם. ואם לאו מצד שורש זה הלא הוא יספיק לעני די מחסורו זולתנו

⁶ Certainly, one should be aware of the fact that there is reward for doing the mitzvos. To deny this is to deny a fundamental principle in the Torah:

יג עיקרים (לפי נוסח הסדורים): יא - אני מאמין באמונה שלמה. שהבורא יתברך שמו גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו

closeness to G-d, a natural Kedusha which is generated that is automatically going to enhance a person's relationship with Olam Habah¹. The שֶׁכֶר is not a separate thing – rather it is contained within the Mitzvah-action itself. The השלמה itself is its own completion². Hence Chazal say כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב (towards the World to Come) and not בעוה"ב (in the World to Come.)³ The latter would have implied that עוה"ב exists as some kind of objective and independent (spatial) reality and he has to enter it. Rather, it is the creation of his own hands⁴.

This is exactly why G-d gave over the world to man's choice. G-d arranged things so that He now responds to man. Hence, we say ד' צילך על יד ימיניך - G-d is our shadow, in the sense that He committed Himself to responding to our deeds⁵. This enormous power was given to man⁶ in order that man could be the one to connect everything back to G-d⁷. Man then uses his enormous power to do what G-d wants him to do, so that G-d, in turn, can give man what He longs to give to him. (And it is precisely this that is intended in every ברכת המצוה - המצוה אשר קדישנו במצוותיו וצונו - *Who has sanctified us through His Mitzvos, by means of commanding us ...*

The center-piece of man's empowerment by G-d are the Mitzvos⁸ They literally give us cosmic power. It stands to reason then that they can never be fully understood,⁹ for G-d's wisdom is too deep for man to fully fathom¹⁰. Ultimately, they remain a mystery for us and therefore have to be related to as decrees, not acts of mercy or anything else¹¹. We silence the one who prays that G-d's mercy should come upon the mother bird, because it is presumptuous of us to reduce G-d's deepest wisdom to the shallowness of our insights¹². In his Mishneh Torah, the Rambam, whenever he introduces what he calls a hint (remez) of a

---

But, his motivation for doing the Mitzvah should not be the reward:

אבות : אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס אלא הווי כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס.

¹ כתב הקובץ שעורים שאדם העושה מצוה אפילו בלא כוונה עדיין מקבל את התוצאות הרוחניות של המצוה. אמנם כדי שיקבל את התוצאות של קיום רצון הבורא, צריך לקיים את המצוה בכונה

ויש פה סוגיה האם מצוות צריכות כוונה או לא (ואנחנו פוסקים שצריכות כוונה)

² עיין בדעת תבונות ס' יד

³ נפש החיים שער א יב

⁴ נפש החיים, שם : העוה"ב הוא מעשה ידי האדם בעצמו .... וכן עונש הגיהנום ענינו ג"כ שהחטא עצמו הוא ענשו

⁵ נפש החיים א א

⁶ נפש החיים א א : בצלם אֱלֹקִים – בעל כוחות כולם

⁷ ובנפש החיים א, פ"ד : כתוב לך ד' הגודלה וכו כי כל בשמים ובארץ. כתוב לך ד – ולא ממך - היינו שהגדולה לא בא מד' אלא שאנחנו נותנים את הגדולה לד'

⁸ דעת תבונות ס' מ : מעשי המצוות מאירים עליו האור הגנוז, עד שבהשלימו חק מצוותיו, נשלם עצמו עמהם לאור באור החיים האלה

⁹ מהר"ל (תפארת ישראל פ"ז) : ולכך אין לשאול למה על ידי מצוה הזאת האדם בשלימות בפועל, שודאי אין זה קשיא. כמו שאין לך לשאול למה אילן זה בפועל השלימות כאשר צורתו ותוארו כך ולא היה צורתו ותוארו בענין אחר רק שהדבר הזה מתחייב לפי העצם הגרעין

¹⁰ שם : ואל האדם הוא חוק וגזרה כאשר אינו עומד על טעם המצוה שהוא שכל אנושי

¹¹ ברכות לד : גמ' – מפני שעושה מדותיו רחמים ואינם אלא גזירות (לפי דעה אחת שם) ובמהר"ל (תפארת ישראל פ"ו) : פירוש שאין ראוי שיהיה מדות השם יתברך אשר הוא מנהיג עולמו בתמידות על ידי רחמים רק בדין ובגזרה כי הגזרה הוא לפי חכמתו יתברך (עיין שם שמביא דעת הרמב"ם בטעם שילוח הקן במורה נבוכים (ח"ד פמ"ח) ומתמיה עליו)

¹² מאד עמקו מחשבותך

Mitzvah, begins by declaring that it is a Divine Decree¹ and this is exactly, according to one opinion, what we say to the one we silence².

We can go through the Mitzvos and categorize them according to their taamim: those that are meant to develop our self-control, those that relate to G-d³ and remind us of His Providence⁴ and His Torah⁵; Mitzvos relating to the family⁶ and to the nation⁷; Mitzvos relating to self⁸ and to others⁹, Shabbos and festivals, leadership¹⁰, the Land of Israel¹¹ and the Beis Hamikdash¹², relationship with other nations¹³, ecology and the environment¹⁴; justice, financial and property.

One of the most profound classifications is by Rav S.R. Hirsch in Horeb based on תהלים פרק יט:

(ח) תורת ד' תמימה משיבת נפש עדות ד' נאמנה מחכימת פתי: (ט) פקודי ד' (=חוקים) ישרים משמחי לב מצות ד' ברה מאירת עינים: (ז) יראת ד' (= עבודה) טהורה עומדת לעד משפטי ד' אמת צדקו יחדו

¹ רמב"ם, משנה תורה, הלי תשובה, פ"ג, ה"ד: ד: אע"פ שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמו יש בו כלומר עורר ישינים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם וגו' וכהנה רבות

וכן ב רמב"ן כב ו: והנה המצות האלה בבהמה ובעוף אינן רחמנות עליהם, אלא גזירות בנו להדריכנו וללמד אותנו המדות הטובות וכן יקראו הם כל המצות שבתורה עשה ולא תעשה גזירות, כמו שאמרו (מכילתא בחדש ו) במשל המלך שנכנס למדינה אמרו לו עבדיו גזור עליהם גזירות, אמר להם כשיקבלו מלכותי אגזור עליהם גזירות, כך אמר הקב"ה קבלתם מלכותי אנכי ה' אלקיך (שמות כ ב), קבלו גזירותי לא יהיה לך וכו' (שם פסוק ג):

² ברכות לג: על קן צפור יגיעו רחמין מאי טעמא פליגי בה תרי אמוראי במערבא רבי יוסי בר אבין ורבי יוסי בר זבידא חד אמר מפני שמטיל קנאה במעשה בראשית וחד אמר מפני שעושה מדותיו של הקדוש ברוך הוא רחמים ואינן אלא גזרות

³ כגון יראת ואהבת ד', האמין בו ובאחדותו, לעבדו ולא לע"ז

⁴ רמב"ן סוף פרשת בא (שמות: ג: יא) - בא"ד ועתה אומר לך כלל בטעם מצוות רבות... כי המופת הנפלא מורה שיש לעולם אלוך מחדשו ויודע ומשגיח ויכול וכאשר יהיה המופת ההוא נגזר תחלה מפי נביא יתברר ממנו עוד אמתת הנבואה ... ובעבור כי הקב"ה לא יעשה אות מופת בכל דור לעיני כל רשע או כופר יצוה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואות לאשר ראו עינינו ... והחמיר מאד בענין הזה כמו שחייב כרת באכילת חמץ ובעזיבת הפסח. והצריך שנכתוב כל מה שנראה עלינו באותות ובמופתים על ידינו ועל בין עינינו ולכתוב אותו עוד על פתחי הבתים במזוזות, ושזכיר זה בפיו בבוקר ובערב ... ושנעשה סוכה בכל שנה וכן כל כיוצא בהן מצוות רבות זכר ליציאת מצרים... כי הקונה מזוזה בזו אחד וקבעה בפתחו ונתכוון בענינה כבר הודה בחדוש העולם ובידיעת הבורא והשגחתו, וגם בנבואה והאמין בכל פנות התורה מלבד שהודה שחסד הבורא גדול מאד על עושי רצונו

⁵ לא לכשכוח את בא סיני, לימוד וברכת התורה, בל תוסיף ובל תגרע, מזוזה, תפילין וציצית, כבוד ת"ח, כתיבת ספר תורה

⁶ פרו ורבו, יבוס, גיטין, קידושין (להחושבים שהיא מצוה בפני עצמה), מילה, פדיון הבן, לימוד תורה (ויש ראשונים שיש מצוה מיוחדת ללמד בנו תורה), מצות חינוך, חיובי הבעל, טהרת המשפחה, שנה ראשונה, כבוד ויראת אב ואם ולא להכותם וקללם, בו סורר ומורה

⁷ וכגון מצוות החל על הצבור כגון בניו בית המקדש

⁸ ללכת בדרכי ד', לא להתגאות, שמירת הגוף, בגד איש, מעקה, פאות, סריטת הגוף, לא לתור אחרי לבבינו וענינו, טומה וטהרה, נזיר, פרה אדומה

⁹ אבהת רעך, שמירת הלשון, תוכחה, הלבנת פנים, אונאת דבור, עדות שקר, הצלת נפש, רודף, רפואה, איסור רציחה, גניבת איש, איסור שנאה, נקמה, עצה לא הגונה, צדקה והלואה, פריקה וטעינה

¹⁰ מה שנוגע לכהן, לוי, מלך, נביא ותדמיד חכם

¹¹ ישוב הארץ, לא לחזור למצרים, מצוות התלויות בארץ (תרומות, מעשרות, שמיטה, יובל וכו'), ערי לויים ומקלט

¹² בנין בית המקדש, איסור אשרה בהר הבית, איסור במה, דיני הארון, המזבח ושאר כלים, איסורי ביאת המקדש, דיני כבוד המקדש

¹³ מצוות מלחמת מצוה וחובה, להפריד את עצמינו מן האומות - דרכי אמורי, איסור רחמים על ע"ז, לא להתחתן, יין נסך, איסור אמון, מואב ומצרי לבא בקהל ד', מצוות כלפי הגרף וגר תושב, ריבית, עבדים

¹⁴ צער בעלי חיים, אבר מן החי, לא תחוסם שור בדישו, שור וחנור, שלוח הקן, אותו ובנו, פריקה, השחתת פירות האילן, לא תמכור או לשנות השמוש של ערי לויים, איסור סירוס, הרכבה, שעאטנו, וכלאים, דיני כשרות, בכיור בהמה

According to Rav Hirsch, whereas justice underlies the *Chukim* and the *Mishpatim*, and love underlies the *Mitzvos*, education underlies the *Toros*, *Eduyos* and *Avoda*. The *Toros* are the fundamental principles concerning G-d, the world, the mission of humanity, and the mission of Israel¹. The *Toros* relate to belief in, love and awe of G-d; pride and humility, love, compassion, resentment and hatred of one's fellow man; lashon hara, etc. The *Eduyos* are symbolic observances representing truths which form the basis of *Klal Yisrael's* life: Shabbos and the chagim, milah, tefillin and tzitzis, mezuzah, etc. The *Chukim* (*Pikudim*) reflect justice and righteousness towards those beings which are subordinate to man: towards the earth, plants and animals, or, if they have become assimilated with your personality, towards your own body and soul: Bal tashchis, not to mix species, tzaar baalei chaim, respecting a dead body, respecting your own body, mitzvos relating to one's clothing, hair and food; sexual morality, not to interfere with the order and harmony of creation. (*shaatnez* and *kilayim*), and dietary laws.

The stress is on holiness and moral perfection based on the freedom of the human will, even in the face of the strongest sensual urges.

Chukim and *mishpatim* are usually mentioned together, with *chukim* usually being mentioned first. This teaches that the *chukim*, which deal with the character training of man, are a prerequisite to the *mishpatim*, the social laws, which are based on man's being able to control himself.

The *Toros* have their root in love - love towards all beings has to be independent of any legal claim on their part; it's source is '*imitation Dei*'², for G-d does not ask whether we deserve His giving. *Toros* include loving G-d, one's parents, respect for age and wisdom, Torah study, laws of marriage, Kiddush and Chillul HaSh-m and tzedakah.

There are other systems of classification as well³. But, in the end of the day, Mitzvos are not just some form of advanced self-help manual helping us to be a bit more merciful here or have more self-control there. The meta-purpose of all of these are to connect us to G-d by doing something He asks of us⁴. They express our commitment to G-d, but also produce some spiritual connection with Him. This would be achieved even if we did not understand the reasoning behind the commandment. Judaism's path to G-d is different from other religions in that to experience G-d we must take action. We cannot truly integrate our thoughts and ideas until we express them in action⁵.

For all these reasons, the Torah itself did not reveal the reasons for most of the Mitzvos⁶. For, since we can not understand the full scope of any Mitzvah, we may be tempted

---

¹ The following was culled from Dayan Grunfeld's Introduction to Horeb pg. lii - lxxxix

² עיין דברים יג ה

³ וכגון לפי פרשת השבוע (חינוך, רקנתל), לפי המעשים של חלקי הגוף (ספר החרדים), עשר המצוות התמידיות, 7 המצוות השקולות, המצוות שנוגעות היום, ואת השיטה של רב שמואל דוד לוצטו.

⁴ חינוך זה: נמצא שכל המקיים מצוותיו השלים חפצו באשר הוא ראוי לקבל אז קדושתו

⁵ עיין ההארה למעלה ד"ה חינוך זה: כי בנין וגוי

⁶ ציצית: וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגוי

שו"ע אורח חיים סימן כד

מצוה לאחוז הציצית ביד שמאלית כנגד לבו בשעת קריאת שמע רמו לדבר והיו הדברים האלה וגוי על לבבך :

to apply the reasons and decide that the mitzvah is not relevant to us in certain situations. Even if we could access some of the reasons for the Mitzvos, there may be other reasons we do not know. Perforce, since we do not have the whole picture, we would have been wrong. As great a person as Shlomo HaMelech was נכשל in this¹. Therefore, "G-d's Will is the only basis on which our obligation rests"².

This does not mean that we are not allowed to search for reasons, as long as we understand that they are only a small part of the whole picture³ and can only be partially understood⁴. Once one has accepted a mitzvah as a חוק, he can then give a טעם⁵. We see this,

(ג) טוב להסתכל בציצית בשעת עטיפה כשמברך :

(ד) יש נוהגין להסתכל בציצית כשמגיעים לוראיתם אותו וליתן אותם על העינים ומנהג יפה הוא וחובבי מצוה : הגה גם נוהגים קצת לנשק הציצית בשעה שרואה בס והכל הוא חיבוב מצוה (בי"י) :

(ה) כשמסתכל בציצית מסתכל בשני ציציות שלפניו שיש בהם עשרה קשרים רמז להויות וגם יש בהם ט"ז חוטים ועשרה קשרים עולה כ"ו כשם הוי"ה :

(ו) גדול עונש המבטל מצות ציצית ועליו נאמר לאחוז בכנפות הארץ וגוי' הזהיר במצות ציצית זוכה ורואה פני שכניה :

סוכה - שו"ע אורח חיים סימן תרכה (א) בסכות תשבו שבעת ימים וגוי' כי בסוכות הושבתי את בני ישראל הם ענני כבוד שהקיפם בהם לבל יכם שרב ושמש. ומצוה לתקן הסוכה מיד לאחר יום כפור דמצוה הבאה לידו אל יחמיצנה (מהרי"ל)

ויקרא יז יא : כי נפש הברש בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח

שמות כב כ : (משפטים) : וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים :

פדיון בכור

דברים כ יט (שופטים) : כי תצור אל עיר וגוי' לא תשחית את עצה כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור :

דברים יז (טז) רק לא ירבה לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס וחי' אמר לכם לא תספון לשוב בדרך הזה עוד (יז) ולא ירבה לו נשים ולא יסור לבבו וכסף וזהב לא ירבה לו מאד

שמות כב כו-ו : אם חבול תחבול שלמת רעד עד בא השמש תשיבנו לו (כו) כי היא כסותה לבדה הוא שמלתו לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני

¹סנהדרין כא : אמר ר' יצחק מפני מה לא נתגלו טעמי תורה שהרי שתי מקראות נתגלו טעמן נכשל בהם גדול העולם. כתוב לא ירבה נשים אמר שלמה אני ארבה ולא אסור וכתוב (מלכים א יא) ויהיה לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו וכתוב לא ירבה לו סוסים ואמר שלמה אני ארבה ולא אשיב וכתוב (מלכים א י) ותצא מרכבה ממצרים

מלבי"ם בראשית ג ד"ה ומפרי העץ בסוף : וזוהי למדנו דרך ההסתה ופתי הנחש אשר הוא נוהג עד היום שאם יבא אדם לחקור אחר טעמי המצוות כאשר עשו המתפרצים בעם שדרשו עליהם מדוע אסר ד' מינים הטמאים וידעו למצא בהם הטעם, שהם מזיקים לגוף האוכלם וכשיתבאר אח"כ שאין בהם סכנה לגוף ישליכו המצוה אחר גום

²Rav SR Hirsch, Intro to Horeb. Further there: Whatever command or prohibition of G-d it may be that prompts one to ask why one should do this and not do that, there is but one and the same answer: Because it is the will of G-d, ... This answer ... is essentially the only one possible, and it would remain so if we were ourselves to penetrate into the reason for every commandment, or if G-d Himself had disclosed to us the reason for His commandments.

³מהרי"ל, גור אריה (ריש פרשת בחקתי) : ומה שאמרו כי המצות שהם חקים לא נתנו טעם שלהם לגלות, אינו ר"ל שאין האדם יודע כלל מן המצות אלא שאין יכול להבין לגמרי אבל יכול להבין מהם מעט.

⁴מהרי"ל, גור אריה (ריש פרשת חוקת) : כל המצוות ... הם גזירות שיש בהם טעם ומה שנקראו גזירות אחר שיש לכל אחת טעם היינו שלא יאמר האדם שהם של רחמים ... שהתורה שנתן לנו הקב"ה הוא כל דבר במדת הדין

⁵ This is why Chazal often first state that the Mitzvah is a גזירת הכתוב when giving a טעם :

בכורות ה : "א"ר חנינא שאלתי את ר אליעזר ... גזירת הכתוב היא ועוד ...

Similarly, the Rambam:

רמב"ם סוף הל' מקואות : דבר ברור וגלוי שהטומאות והטהרות גזירת הכתוב הן. ואינן מדברים שדעתו של אדם מכרעתו והרי הן מכלל החוקים וכן הטבילות מן הטומאות מכלל החוקים הוא שאין הטומאה טיט או צואה שתעבור במים אלא גזירת הכתוב היא והדבר תלוי בכוונת הלב. ולפיכך אמרו חכמים טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל. אעפ"כ רמז יש בדבר כשם שהמכוין לבו לטהר כיון שטבל טהור ואע"פ שלא נתחדש בגופו דבר כך המכוין לבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות שהן מחשבות האון ודעות הרעות. כיון שהסכים בלבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת טהור. הרי הוא אומר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם. השם ברחמי הרבים מכל חטא עון ואשמה יטהרנו אמן.

says the Sefas Emes, from the fact that the wise son asks מה העדות והחוקים on the Seder night. He accepts that they are חוקים, but then he asks for the reasons of the Chukim as well¹.

Accepting the Mitzvah as a Chok means fulfilling the Mitzvah, and this then facilitates some understanding². Just as every Mitzvah is ultimately a Chok and cannot be fully understood, so too each mitzvah has reasons which we can attempt to understand³.

We mentioned above that the reward we get in the World to Come is generated by us and actually exists within ourselves in this world. While it is true that שכר בהאי עלמא ליכא (there is no reward in this world), we don't have to wait until we get to the World to Come to feel the effects of a Mitzvah. Every Mitzvah contributes towards our spiritual momentum as well as generating its Tikun and Shleimus in this world as well⁴. It also creates a spiritual momentum - שכר מצוה מצוה as well as מצוה גוררת מצוה⁵. One who does a מצוה is given the spiritual energy and opportunity to do another Mitzvah⁶. Even our thoughts are enhanced by our Mitzvos.⁷

The mitzvos are also designed to perfectly fit to the realities of our situation in this world – דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום⁸. They make the world a more pleasant place to live in. This is a given because HaSh-m looked into the Torah and created the world - הסתכל באורייתא וברא עלמא, i.e. since the world was made from the Torah as its blueprint, there is a deep correlation between the two. Even if it sometimes looks like we have to give up parts of this world to fulfill the commandments, the opposite is true⁹.

Take, for example, Mitzvos about which we say: פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת: *their fruits are bestowed in this world while the capital (i.e. the reward - the tree in this parable) is kept for the world to come*¹⁰. The רמב"ם¹ says that these פירותיהם are the

¹ שפת אמת פסח (מאמר שני ד"ה בשאלת חכם ויקרא דף 41): בשאלת החכם מה העדות והחוקים וגוי ולכאורה איך שואל טעם על חוקה. אך כי באמת כתיב מגיד דבריו כו' חוקיו כו' לישראל שבניי יודעין טעם גם בחוקה והוא ע"י שמאמין ועושה החוק באמת אף בלי הרגשת הטעם עיי' זוכה לידע הטעם ג"כ. ע"ש

² שפת אמת (חקת דף 134 ד"ה ברש"י): ודאי יש טעם לכל חקה רק שא"א להבין הטעם עד שמקבלין המצוה כחוקה בלי טעם ... כי הטעם הוא דבר רוחני שאין בו ממש וכפי שהאדם מתרחק מגשמיים יוכל להרגיש טעם חוקי השי"ת

³ רמב"ן (דברים כב ו – פרשת כי תצא): וזה הענין שגזר הרב (הרמב"ם) במצוות שיש להן טעם, מבואר הוא מאד, כי בכל אחד טעם ותועלת לתיקון האדם.

⁴ דרך ד' ח"ד: כי הנה במעשה ההוא הנה הוא משתלם באחת ממדרגות השלימות שהיא תולדת המצוה ההיא

⁵ אבות ד ב

⁶ רבינו יונה על אבות. שם: וכי יעשה מצוה אחת מסייעת אותו לעשות מצוה אחרת כי בפני עצמו אין לו יכולת גם להטיב ... ואם ... עשה עבירה אחת ... מניחין לו לעשות אחרת

⁷ רב צדוק הכהן, צדקת הצדיק: המצוות ומעשים טובים של האדם ואין צריך לומר דברי תורה מביאים בלבו הרהורים טובים וההיפוך מעבירות כמו שאמרו ז"ל (אבות ד' ב') מצוה גוררת מצוה ועבירה וכו'. ופירוש גרירה זו כי מכל מצוה נברא מלאך פירוש כח רוחני כמו שמובא (זוהר ח"ב ק' ריש ע"ב, נ"ט). דלא אתאביד שום מעשה ודיבור דאדם טוב ורע. ועל ידי זה המלאך טוב שהוא שלו שנולד מפעולתו והוא שוכן אצלו ומקורב לו הרי המלאך הוא רוחני כמו מחשבת האדם ועל ידו נופל מחשבה בלבו לעשות מצוות אחרות:

⁸ משלי פ"ג פי יז

ועיין ברמב"ם סוף הל' חנוכה

⁹ ר' בחיי (הקדמה לחומש): כל מצוות התורה יש בהן ... תועלת כלל הגוף בעולם הזה ותועלת נפש לעולם הבא

¹⁰ מסכת פאה פרק א, משנה א: (א) אלו דברים שאין להם שעור. הפאה, והבכורים, והראיון, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא. כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו ותלמוד תורה כנגד כלם:

general goodwill and well-being of society that are generated through fulfilling these specific mitzvos. People feel that the world is a more pleasant place to live in. There is no question that G-d wants Torah-keeping Jews to be loved by all those around them²: it is a קדוש ד' and it makes fellow Jews want to keep the Torah as well, but it is also a natural consequence of³ דרכיה דרכי נועם - *His ways are ways of pleasantness*.

A person who fulfills the Mitzvah of prayer and Shema, is likely to feel more secure in his relationship with G-d and therefore happier with his lot - שמח בחלקו⁴ - he will simply be a happier person. He therefore does not only inherit the World to Come, but this world as well.⁵

So too, the character-improvement we described above turns us into better people⁶. "For I, HaSh-m, am your healer,⁷" i.e. I give you the Mitzvos to heal some aspect of your character or to correct a mistaken thought, etc⁸. Clearly, with better midos we enjoy ourselves and our world more, others enjoy us, and the world becomes a better place. This is true not only of the מצוה בין אדם לחבירו where the whole purpose of the מצוה is to benefit someone (improve the world), but also of the מצוה בין אדם למקום where the תקון to our מדות benefits everyone.

All of this is but the tip of the iceberg. Ultimately the Mitzvos follow a deep form of שכל which underlies their great purifying effect on us,⁹ which we humans cannot access¹⁰. Laws between Man and Man appear easier to understand, but ultimately, we suffer from the same limitations with regard to these¹¹.

---

¹פירוש המשניות פאה א א: וענין מה שאמר אוכל פירותיהן והקרן קיימת לו ... וכשיעשה האדם המצות התלויות בתועלת בני אדם זה עם זה, כמו כן תחשב לו לצדקה לעוה"ב, לפי שעשה המצות, וימצא טובה בעוה"ז בעבור שנהג מנהג הטוב בין בני אדם, כי כשינהג מנהג הזה וינהגו אחרים כמנהגו, יקבל כמו כן שכר מהענין ההוא

²מס' ברכות יז ע"ב: מרגלא בפומיה דאביי לעולם יהא אדם ערום בראה ... משיב שלום עם אחיו ועם קרוביו ועם כל אדם ואפילו עם נכרי בשוק כדי שיהא אהוב למעלה ונחמד למטה ויהא מקובל על הבריות

³משלי פ"ג פ' יז

ועיין ברמב"ם סוף הל' חנוכה

⁴Note: The language is not that he will be satisfied with his lot but that he will be happy with his lot. Satisfied implies that he accepts his lot, that he adjusts to his circumstances and does not fight it. Happy with his lot means that he really feels that he has everything he could want or need.

The Orchos Tzadikim says that the source of שמחה is בטחון.

⁵מס' ברכות דף טו ע"א/ע"ב: ואם עושה כן ... נוהל שני עולמים העוה"ז והעולם הבא.

⁶רמב"ן דברים כב: ו (שלוח הקן): בכל אחד [מן המצוות יש] טעם ותועלת ותקון לאדם בלבד שכן ... למנוע ממנו נזק או אמונה רעה או מדה מגונה או לזכור הנסים ונפלאות הבורא יתברך לדעת את השם

⁷שמות טו כו

⁸ספורנו שם: כל מצוותי הם לרפאות את נפשך מחליי התאוות והדעות הנפסדות

⁹מהר"ל (תפארת ישראל פ"ח בסוף): כל המצות הם לפי סדר השכלי ראויים לאדם ולכך הם מזכים ומצרפים את נפשו עד שהיא צרופה זכה

¹⁰שם: ואל האדם הוא חוק וגזרה כאשר אינו עומד על טעם המצוה שהוא שכל אנושי

¹¹העמק דבר שמות יח טז: והודעתי וגו' דבר שלישי שאני מלמד להם תורה ... דאפילו המצות שהדעת נותנת מכ"מ יש בהם פרטים שאינם אלא גזירות וחוקים ... דאפילו מצוות כבוד אב ואם ... הודיע הכתוב בפירוש שאינו אלא חק וגזירה, יע"ש, ומשי"ה מוכרח משה בעצמו ללמדם כל חוקי האלוקים, ואינו יכול לסמוך על דעת אנושי, ואינו כמו מצות של גמ"ח היינו בקור חולים וקבורת מתים וכדומה, שגם המה מצות, אבל באשר שאינם מפורשים בתורה אלא בדרך כלל ואהבת לרעך כמוך, אפשר לסמול על זה בחכמי הדור וגו'

There is an additional factor which prevents our full understanding of the Mitzvos, and that is that they all ultimately form one composite whole.¹ No one Mitzvah can be understood in isolation – each impacts on all of the others in a dynamic and mysterious way, not measurable by a mortal being. Since all the mitzvos are linked right down to the deepest levels of G-d's unfathomable wisdom², it is impossible to explain the reason for any one Mitzvah in isolation. Only one dimension of a Mitzvah can be explained.

See how the world turns then; man, empowered by 613 potent tools - a gift from G-d - that go deeper than any logic we can see in the natural world around us³. This deep structure of the world goes as far back as the original heavenly Torah that was used as G-d's blueprint for creating the whole world⁴. They impact on our souls with a Kedusha the full extent of which we can never know. They create a resonance between us and our Creator, elevating us in very precise ways, each one coming to complete a different aspect of our spiritual potential. They are our stepping stones to perfection⁵.

---

¹ ספר חרדים: כל המצוות הן קשר אחד (הקדמתו קטע המתחיל וראוי (קרוב לסוף) והקטע שאחריו ד"ה ונמשיל לך)

ספר חרדים - תנאים לקיום המצוות

ז. כל המצוות קשורות זו בזו:

וראוי שתדע כי המצוות הן קשר אחד, אי אפשר להיות האחת בלתי האחרת, כבגד הנארג שכל חוט וחוט דבק בחבירו ועוזר בקיומו, וכבר קדם לך הדבור כי המצוות רומזים להקף וכל הנמצאות כלם מן ההקף נשתלשלו, ולכן כל הנמצאות כלן קשורים זה בזה ועוזרים זה בזה ואי אפשר להיות האחד בלי חבירו. וכן יש בנמצאות בכל ארבע המרכבות דומם צומח חי מדבר, סגולות נפלאות, כאשר נודע זה לבעלי המחקר שבאלה הנמצאות השפלות נמצאו שנויים כאלה וסגולות, כל שכן וקל וחומר למצוות התורה היוצאים מעצמות ההקף, וצדקה וקטורת וציצית יוכיחו, וזה בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, ודע זה:

ונמשיל לך משל אחד, כבר ידוע מן החוש שהפת מועלת מן הרעב, והמים מן הצמא, והאש מן הקור, וכל אחד משונה מחבירו. כך, כל מצוה ומצוה צורך גדול למתן השכר הראוי לה, ואם ביטל אחת מהן ולא קיימן, ימצא החסרון. דמיון מי שמקבץ מזונות רבים ולא הכין מים, מות ימות בצמא, אף על פי שהכין כל מיני מזונות, והוא הדין לשאר מיני הצורך. כן המצוות, אם לא קיים כולן, נפל מידו השכר המכוון מקיומן. פקח עיניך וראה, המבטל מצוה אחת עד היכן אפשר להגיע הזיקו מצד ביטולה:

² רמח"ל דעת תבונות, ס' נד: ואמנם צריך שתדעי כי כל מעשה ה' נורא הוא, ורחב ועמוק לאין תכלית, כענין שנאמר (תהלים צב, ו), "מה גדלו מעשיך ה'"; והקטן שבכל מעשיו יש בו כל כך מן החכמה הרבה והעמוקה, שאי אפשר לרדת לעמקה לעולם, והוא ענין הכתוב (תהלים שם), "מאד עמקו מחשבותיך" (מאד = עוד ועוד). והנה עתה אין מעשי ה' מובנים לנו כלל, אלא שטחיותם הוא הנראה, ותוכיותם האמיתית מסתתר

³ במדבר רבה פרשה יט: אמר ר' יוחנן בן זכאי ... לא המת מטמא ולא המים מטהרים אלא אמר הקדוש ברוך הוא חקה חקתי גזירה גזרתי אי אתה רשאי לעבור גזרותי.

תפארת ישראל פ"ח: שאילו היתה התורה טבעית היה זה קשיא מה ענין הטומאה והטהרה

⁴ חינוך עז: כי מלבד משמעות מצוותיה היקרות שאנו מבינים בה נכללו בה חכמות גדולות ומפוארות, עד שהעלו רבותינו זכרונם לברכה גודל החכמה שהניח הקל ברוך הוא בתוכה, שאמרו עליה (ב"ר א א) שהביט הקדוש ברוך הוא בה וברא את העולם.

עיין בכד הקמח סוף ערך סוכה

⁵ Rabbi Zechariah Fendel, *Challenge of Sinai*